Tan Aik Gaik dan satu lagi lwn Ch'ng Seong Huat (wasi bagi Ch'ng Kar Seng, si mati) dan lain-lain

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN SIVIL NO P–04–10 TAHUN 2002
MOKHTAR SIDIN, ZALEHA ZAHARI, DAN HELILIAH MOHD YUSOF, HHMR
20 SEPTEMBER 2007

Tort — Kecuaian — Kemalangan jalan raya — Perlanggaran di antara penunggang motorsikal menyebabkan kerosakan harta plaintif — Sama ada kesemua defendan bertanggungjawab

Plaintif membuat tuntutan terhadap defendan pertama dan defendan kedua untuk kerosakan dan kerugian yang dialami oleh rumah kedai plaintif akibat daripada kecuaian mereka semasa menunggang motosikal masing-masing. Defendan ketiga merupakan pemilik berdaftar kepada motosikal yang ditunggang oleh defendan kedua. Plaintif mengatakan bahawa Ch'ng Kar Seng ('si mati') dan defendan kedua telah berlanggar satu sama lain di persimpangan jalan dan seterusnya berlanggar dengan rumah kedai plaintif menyebabkan rumah kedai itu mengalami kerosakan teruk. Ch'ng Kar Seng telah mati akibat daripada kemalangan tersebut. Hakim mahkamah sesyen telah mendapati kesemua defendan telah menyebabkan keruntuhan rumah kedai berkenaan dan memutuskan liabiliti 100% ke atas ketiga-tiga defendan. Defendan-defendan yang tidak berpuashati dengan keputusan tersebut telah merayu ke Mahkamah Tinggi. Mahkamah Tinggi membenarkan rayuan defendan pertama. Berkenaan dengan defendan kedua dan ketiga, Mahkamah Tinggi telah mengumumkan defendan kedua dan ketiga tidak bersalah tetapi pengumuman ini bercanggahan dengan penghakiman bertulisnya. Plaintif merayu ke Mahkamah Rayuan terhadap keseluruhan keputusan Mahkamah Tinggi tersebut.

Keputusan, menolak rayuan terhadap defendan pertama dan membenarkan rayuan terhadap defendan kedua dan ketiga:

(1) Di dalam penghakiman bertulis hakim perbicaraan yang terdapat di dalam rekod rayuan tidak ada menyebut yang rayuan oleh defendan kedua dan ketiga dibenarkan. Malahan di dalam penghakiman bertulisnya hakim yang bijaksana menyatakan bahawa si mati tidak bersalah sepenuhnya di dalam kejadian melanggar tiang rumah kedai plaintif. Hakim yang bijaksana seterusnya menyatakan sekiranya ada pun kesalahan, kesalahan itu dipertanggungkan sepenuhnya ke atas defendan kedua dan ketiga. Dengan itu, hakim yang bijaksana telah mengenepikan keputusan hakim mahkamah sesyen untuk mengenakan liabiliti ke atas si mati di mana wasinya adalah defendan pertama. Oleh yang demikian, hakim Mahkamah Tinggi telah membebankan liabiliti 100% ke atas defendan-defendan kedua dan ketiga (lihat perenggan 11).

(2) Oleh kerana hakim telah melepaskan si mati (defendan pertama) dari bebanan liabiliti, ini bermakna hakim yang bijaksana telah membenarkan rayuan defendan pertama dengan kos. Mahkamah setuju dengan keputusan yang dibuat oleh hakim perbicaraan dan dengan itu menolak rayuan yang dibuat oleh plaintif-plaintif dengan kos (lihat perenggan 12).

(3) Sungguhpun hakim yang bijaksana mengumumkan defendan–defendan kedua dan ketiga tidak bersalah, tetapi di dalam penghakiman bertulisnya hakim yang bijaksana tidak menyatakan mengapa beliau mendapati defendan-defendan kedua dan ketiga tidak bersalah. Malahan sekiranya diteliti penghakiman bertulis hakim yang bijaksana, setelah mendapati si mati tidak bersalah sepenuhnya, hakim yang bijaksana telah membebankan liabiliti 100% ke atas defendan-defendan kedua dan ketiga (lihat perenggan 13).

(4) Mahkamah setuju dengan keputusan hakim mahkamah sesyen yang memutuskan defendan-defendan kedua dan ketiga patut dipersalahkan. Dengan itu, mahkamah menetapkan defendan kedua dan pemilik motosikal yang ditunggangnya iaitu defendan ketiga patut dipertanggungkan liabiliti 100% dan membenarkan rayuan plaintif-plaintif ke atas defendan-defendan kedua dan ketiga (lihat perenggan 14).

[English summary

Plaintiff claimed against first and second defendants for defect and loss suffered by plaintiff's shop house due to their negligence while riding on their motorcycles. Third defendant was a registered owner for the motorcycle the second defendant rode. Plaintiff alleged that Ch'ng Kar Seng ('the deceased') and second defendant collided against each other at road junction dan thereafter rammed into plaintiff's shop house causing the said shop house to suffer serious defect. Ch'ng Kar Seng had died from the said collision. The learned session court judge found all the defendants which caused the collapsed of that shop house and decided a 100% liability to all three defendants. Dissatisfied with the decision, Defendants had appealed to the High Court. High Court on the other hand had allowed first defendant's appeal. With respect to second and third defendants, the High Court found out that second and third defendants were not liable but the findings were inconsistent with his written judgments Plaintiff had appealed to the Court of Appeal against all findings of the said High Court.

Held, dismissing the appeal against first defendant and allowing the appeal against second and third defendants:

(1) In the learned High Court judge's written judgment which was found in appeal records did not mention that appeal by second and third defendants was allowed. Even, in his written judgment, the learned judge mentioned that the deceased was not wholly liable in the incident of crashing into the plaintiff's shop house pillar. Furthermore, the learned judge mentioned, even if there was liability, the liability should be wholly incurred by second and third defendant. In the circumstances, the learned judge set aside the session court judge's decision to impose a liability on the deceased in which the executor was the

first defendant. Thus, the High Court judge had imposed a 100% liability on the second and third defendants. (see para 11).

(2) As learned judge had released the deceased (first defendant) from the burden of liability, this meant that the learned judge had allowed the appeal of first defendant with costs. The court agreed with the decision made by High Court judge and thus dismissed the appeal made by the plaintiffs with costs (see para 12).

(3) Although the learned judge had declared that the second and third defendants were not liable, in his written judgment he did not state why he found both second and third defendants not liable. Even by scrutinising the learned judge's written judgment, after finding that the deceased was not fully liable, the learned judge had imposed a 100% liability on the second and third defendants (see para 13).

(4) The court agreed with the decision of the session court's judge in finding that the second and third defendants were not to be blamed. Therefore, the court decided that the second defendant and the owner of the motorcycle which he rode ie the third defendant should be imposed a 100% liability and allowed the plaintiff's appeal against second and third defendants (see para 14).]

Nota-Nota

Untuk kes-kes mengenai kemalangan jalan raya, lihat 12 *Mallal's Digest* (4th Ed, 2005 Reissue) perenggan 1258–1500.

Kes-kes yang dirujuk

Oli Mohamed v Keith Murphy & Anor [1969] 2 MLJ 244 (dirujuk)

Geeta Jothilingam (Mathhew Thomas bersama-sama beliau) (Matthew Thomas & Co) bagi pihak perayu.

Harjit Singh a/l Harbans Singh (Harjit Singh Sangay & Co) bagi pihak responden pertama.

V Amareson (Amareson & Meera) bagi pihak responden-responden kedua dan ketiga.

Mokhtar Sidin HMR (menyampaikan penghakiman mahkamah):

[1] Di dalam rayuan ini perayu-perayu adalah plaintif-plaintif di dalam tindakan yang dimulakan di Mahkamah Sesyen Georgetown, Pulau Pinang. Responden-responden adalah defendan-defendan. Untuk mengelakkan daripada kekeliruan saya akan merujuk kepada pihak-pihak berkenaan sebagaimana mereka di Mahkamah Sesyen.

[2] Plaintif-plaintif di dalam tindakan ini menuntut gantirugi untuk kerosakan rumah kedai plaintif yang didakwa disebabkan oleh kecuaian Ch'ng Kar Seng (si mati) dan defendan kedua atau salah seorang dari mereka semasa menunggang motosikal masing-masing. Selepas perbicaraan di Mahkamah Sesyen, Hakim Mahkamah Sesyen telah memutuskan kesemua defendan bertanggungan seratus peratus (100%) menyebabkan kemalangan itu dan membuat perintah-perintah yang

berkaitan dengannya. Defendan-defendan yang tidak berpuas hati dengan keputusan tersebut telah membuat rayuan terhadap keseluruhan keputusan berkenaan. Defendan pertama telah memfailkan rayuannya di Mahkamah Tinggi di mana rayuannya telah disenaraikan sebagai rayuan Sivil No 12–61 tahun 1997. Defendan-defendan kedua dan ketiga telah memfailkan rayuan bersama dan rayuan tersebut telah disenaraikan sebagai rayuan Sivil No 12–62 tahun 1997.

[3] Fakta kes adalah seperti berikut. Plaintif-plaintif adalah pemegang amanah kepada rumah kedai yang beralamat No 494-496 Jalan Jelutong, Pulau Pinang. Di dalam penyata tuntutannya, plaintif menyatakan bahawa pada 1 September 1991 lebih kurang jam 1.40 pagi, Ch'ng Kar Seng (si mati) yang menunggang motosikal No PCC 4500 dan Tan Swee Wan (defendan kedua) yang menunggang motosikal No PCA 6729 kepunyaan defendan ketiga di dalam perjalanan di antara simpang Jalan Perak dan Jalan Jelutong telah dengan cuainya berlanggar antara satu sama lain dan seterusnya berlanggar dengan rumah kedai plaintif menyebabkan rumah kedai itu mengalami kerosakan teruk. Tidak ada saksi bebas dipanggil oleh plaintif. Plaintif pertama (PW1) telah memberi keterangan dengan menyatakan bahawa lebih kurang jam 1.40 pagi pada 1 September 1991 semasa beliau berada di premis No 402 Jalan Perak, beliau telah mendengar bunyi 'poom'. Beliau seterusnya telah keluar dari rumahnya dan nampak dua buah motosikal melanggar rumah kedai No 494–496 Jalan Jelutong. Sebatang tiang, beberapa keping gentian bumbung dan satu dinding rumah kedai itu telah runtuh. Menurut PW1 lagi rumah kedai itu digunakan untuk perniagaan kedai kopi keluarga. Sejak kedai itu rosak, perniagaan tidak dijalankan lagi. Walau bagaimanapun, PWl tidak tahu berapakah purata keuntungan bulanan perniagaan kedai kopi itu. PW1 mengaku bahawa rumah kedai itu tidak pernah dibaiki sejak kejadian tersebut kerana menunggu bayaran pampasan dari syarikat insurans.

[4] Kesemua defendan dalam pembelaan mereka tidak menafikan bahawa kedua-dua motosikal yang dinyatakan terlibat di dalam kemalangan itu, tetapi menafikan liabiliti. Defendan-defendan kedua dan ketiga telah memplidkan bahawa kemalangan itu adalah satu kemalangan yang tidak dapat dielakkan. Penunggang motosikal PCC 4500 telah mati akibat dari kemalangan itu dan wasinya telah dijadikan defendan pertama. Defendan kedua (DW1) di dalam keterangannya menyatakan bahawa pada tarikh dan masa kejadian, beliau menunggang motosikal PCA 6729 bersama pembonceng Ooi Chung Min (DW2) dengan kelajuan 30 km sejam dari arah Gelugor menuju ke Bandar. Apabila sampai dekat simpang Jalan Perak dan Jalan Jelutong, sebuah motokar dari arah bertentangan telah memotong sebuah motokar lain dan memasuki laluan beliau (DW1). Beliau mengelak ke kiri dan digesel oleh motosikal PCC 4500 yang ditunggang oleh Ch'ng Kar Seng (si mati) yang datang dari arah belakang. Motosikal PCA 6729 kemudiannya terbabas ke kiri dan jatuh ke dalam longkang bersama-sama penunggang dan pemboncengnya, manakala motosikal PCC 4500 telah melanggar tiang rumah kedai Plaintif. Menurut DW1 lagi walaupun motosikal PCC 4500 melanggar tiang kedai plaintif, pada masa itu tiang itu tidak runtuh lagi. DW1 membuat laporan polis pada hari yang sama tetapi tidak menyebut motosikal PCC 4500 melanggar tiang kerana beliau terlupa.

[5] Semasa disoalbalas DW1 bersetuju bahawa motosikal PCC 4500 terlanggar tiang kerana terpaksa mengelak ke kiri untuk mengelakkan pertembungan dengan motosikal beliau. Pada masa yang sama juga DW1 bersetuju bahawa untuk mengelakkan motokar di hadapan, beliau telah berlanggar dengan motosikal PCC 4500. Keterangan-keterangan DW1 disokong oleh keterangan pembonceng motosikal PCA 6729. Penunggang motorsikal PCC 4500 telah mati akibat kemalangan tersebut.

[6] Di atas fakta-fakta dan keterangan yang di atas, hakim mahkamah sesyen telah mendapati kesemua defendan telah menyebabkan keruntuhan rumah kedai berkenaan dan memutuskan liabiliti 100% ke atas ketiga-tiga defendan. Defendan-defendan yang tidak berpuas hati dengan keputusan tersebut telah merayu ke Mahkamah Tinggi.

[7] Di dalam penghakiman bertulisnya, hakim Mahkamah Tinggi menyatakan:

> Pembelaan defendan pertama, secara ringkas, ialah, selain daripada menafikan nyataan plaintif, menyatakan bahawa kemalangan tersebut adalah disebabkan keseluruhannya dan/atau secara alternatif disertai bersama oleh kecuaian defendan kedua (penunggang motosikal No PCA 6729). Pembelaan defendan kedua dan ketiga pula, selain daripada tidak mengakui nyataan plaintif dan menghendakinya dibuktikan, menyatakan, secara alternatif, jika kemalangan itu berlaku, ia adalah suatu kemalangan yang tidak dapat dielakkan.
>
> Hakim mahkamah sesyen, dalam alasan penghakimannya mengatakan bahawa satu-satunya persoalan untuk ditimbangnya ialah sama ada kemalangan itu suatu kemalangan yang tidak dapat dielakkan. Beliau memutuskan bahawa ianya bukanlah satu kemalangan yang tidak dapat dielakkan. Oleh sebab plaintif-plaintif adalah pihak ketiga yang tidak bersalah, adalah mencukupi untuk plaintif-plaintif membuktikan kecuaian terhadap defendan kedua dan defendan ketiga walau pun ianya bukan keseluruhan kecuaian. Beliau mengikut kes *Oli Mohamed v Keith Murphy & Anor* [1969] 2 MLJ 244. Seterusnya beliau memutuskan bahawa, oleh sebab defendan kedua dan si mati telah menyebabkan kerosakan kepada rumah kedai plaintif dan 'kerosakan' tidak dapat dibahagikan, kesemua defendan adalah bertanggungan 100% terhadap keseluruhan kerosakan yang dialami oleh plaintif. Dalam keadaan itu beliau tidak membuat perintah mengenai pengagihan liabiliti antara defendan-defendan.
>
> ...
>
> Saya telah membenarkan rayuan oleh defendan pertama terhadap plaintif-plaintif dengan kos di mahkamah ini dan di mahkamah sesyen. Saya juga memutuskan bahawa rayuan defendan pertama terhadap defendan kedua dan ketiga ditolak tanpa kos, dan membuat perintah-perintah sampingan.
>
> ...
>
> Dalam hal ini perlu diambil perhatian bahawa tiada sedikit pun keterangan bahawa si mati cuai dalam kemalangan itu.
>
> Di sini diperturunkan sebahagian daripada keterangan defendan kedua seperti yang diringkaskan oleh hakim mahkamah sesyen itu.
>
> > Dalam kes ini defendan kedua (DW1) berusaha untuk menunjukkan apa yang beliau anggap sebagai punca kemalangan. Menurut beliau, pada tarikh dan masa kejadian, beliau menunggang motosikal PCA 6729 bersama pembonceng Ooi Chung Min (DW2)

dengan kelajuan 30km sejam dari arah Gelugor motosikal menuju ke bandar. Apabila sampai dekat simpang Jalan Perak dan Jalan Jelutong, sebuah motokar dari arah bertentangan telah memotong sebuah motokar lain dan memasuki laluan beliau (DW1). Beliau mengelak ke kiri dan digesel oleh PCC 4500 yang ditunggang oleh Ch'ng Kar Seng (si mati) yang datang dari arah belakang. Motosikal PCA 6729 kemudiannya terbabas ke kiri dan jatuh ke dalam longkang bersama-sama penunggang dan pemboncengnya. Manakala motosikal PCC 4500 telah melanggar tiang rumah kedai plaintif, pada masa itu tiang itu tidak runtuh lagi. DW1 membuat lapuran polis pada hari yang sama tetapi tidak menyebut motosikal PCC 4500 melanggar tiang kerana beliau terlupa.

Semasa disoalbalas DW1 bersetuju bahawa motosikal PCC 4500 terlanggar tiang kerana terpaksa mengelak ke kiri untuk mengelakkan pertembungan dengan motosikal beliau. Pada masa yang sama juga DW1 bersetuju bahawa untuk mengelakkan motokar di hadapan, beliau telah berlanggar dengan motosikal PCC 4500. Keterangan-keterangan DW1 disokong oleh keterangan pembonceng motosikal PCA 6729.

Hakim Mahkamah Sesyen itu membuat penemuan fakta, antara lain, bahawa:

(1) adalah tidak benar bahawa motosikal si mati datang dari arah belakang sebelum berlaku perlanggaran; sebaliknya beliau mendapati motosikal si mati berada di sebelah kirinya;

(2) adalah tidak benar bahawa bahagian kanan motosikal si mati menggesel motosikalnya.

Hakim Mahkamah Sesyen itu memutuskan 'bahawa punca sebenar kemalangan berlaku adalah kerana beliau (DW1) (defendan kedua ditambah) telah menggesel motosikal PCC 4500 (yang ditunggang oleh si mati – ditambah) yang berada di sebelah kirinya semasa DW1 (defendan kedua – ditambah) mengelak ke kiri.

Adalah jelas bahawa tidak ada keterangan langsung mengenai si mati. Keterangan yang diterima oleh Hakim Mahkamah Sesyen ialah defendan kedua kerana hendak kereta yang datang dari hadapan telah masuk ke kiri dan menggesel motosikal si mati menyebabkannya melanggar tiang itu. Beliau juga tidak memutuskan bahawa si mati cuai, suatu perkara yang betul, memandangkan kepada ketiadaan keterangan mengenainya. Tetapi, kesilapan yang beliau lakukan ialah setelah mendapati defendan kedua cuai, beliau memutuskan bahawa si mati juga bertanggungan 100%. Sepatutnya beliau hanya memutuskan bahawa defendan kedua yang cuai dan bertanggungan 100%, bersama-sama defendan ketiga, pemilik berdaftar motosikal ditunggang oleh defendan kedua itu.

Hakim Mahkamah Sesyen juga tidak membuat penemuan fakta bahawa si mati cuai. Sebaliknya, beliau cuma mendapati bahawa defendan kedua (penunggang motosikal No PCA 6729) yang cuai. Beliau sepatutnya hanya mendapati defendan kedua dan defendan ketiga (pemilik berdaftar motosikal yang dipandu oleh defendan kedua) cuai 100%. Sebaliknya, beliau memutuskan bahawa kesemua defendan, termasuk defendan pertama, cuai bersama 100%. Memang betul bahawa ada keterangan bahawa si mati melanggar tiang rumah itu. Tetapi, fakta itu tidak semestinya bererti si mati cuai. Apa yang menyebabkannya? Nampaknya, ini tidak ditimbang oleh hakim mahkamah sesyen itu.

Saya bersetuju dengan hujah peguam defendan pertama bahawa hakim mahkamah sesyen telah tersilap dalam membuat anggapan bahawa jika tuntutan dibuat terhadap dua orang kerana kecuaian mereka dan jika plaintif seorang pihak ketiga yang tak bersalah dapat membuktikan seorang daripadanya cuai, maka kedua-duanya, masing-masing cuai 100%. Kecuaian yang dapat dibuktikan seperti yang diputuskan oleh hakim mahkamah sesyen itu adalah kecuaian defendan kedua. Tidak ada penemuan fakta mengenai kecuaian si mati. Oleh itu defendan pertama tidak boleh dikatakan turut cuai 100%. Dalam kes *Oli Mohamed* yang dipakai oleh hakim mahkamah sesyen itu, kedua-dua defendan didapati sama-sama cuai. Dalam kes ini hakim mahkamah sesyen itu cuma memutuskan bahawa defendan kedua cuai. Maka beliau tidak sepatutnya mendapati defendan pertama juga cuai 100%.

[8] Di atas alasan yang dinyatakan itu, YA Hakim Mahkamah Tinggi telah membenarkan rayuan defendan pertama. Terdapat dua perintah yang berasingan yang telah dikeluarkan oleh Pendaftar Mahkamah Tinggi di atas keputusan yang telah dibuat oleh YA Hakim Mahkamah Tinggi. Kedua-dua perintah tersebut telah dikeluarkan pada 17 Jun 1998. Perkara ini berlaku kerana ada dua rayuan yang telah dikemukakan oleh defendan-defendan. Rayuan pertama ialah rayuan oleh defendan pertama dan diberi nombor rujukan Rayuan Sivil No. 12-61 tahun 1997 di mana plaintif-plaintif dijadikan responden pertama dan kedua, manakala defendan-defendan Kedua dan Ketiga dijadikan responden-responden ketiga dan keempat. Defendan-defendan kedua dan ketiga pula telah mengemukakan rayuan bersama dan diberi nombor rujukan rayuan Sivil No 12–62 tahun 1997. Di dalam rayuan ini plaintif-plaintif telah dijadikan responden pertama dan responden kedua manakala defendan pertama telah dijadikan responden ketiga. Berasaskan dua rayuan yang berasingan tetapi telah didengar bersama terdapat dua perintah yang berasingan di mana satu perintah telah difailkan oleh Tetuan Harjit Singh Sangay & Co iaitu peguam bagi defendan pertama, manakala perintah kedua telah difailkan oleh tetuan Haniff & Chew, iaitu peguam bagi defendan kedua dan ketiga. Oleh kerana penghakiman yang dibuat oleh YA Hakim Mahkamah Tinggi adalah satu sahaja, maka terdapat kekeliruan kepada pihak-pihak berkenaan. Di atas itu kebenaran telah diberi kepada pihak-pihak yang berkenaan untuk merayu di atas keputusan yang dibuat oleh YA Hakim Mahkamah Tinggi. Perintah yang difailkan oleh tetuan Harjit Singh Sangay & Co iaitu peguam defendan pertama, antara lain, menyatakan seperti berikut:

> ... MAHKAMAH DENGAN INI MEMERINTAHKAN bahawa rayuan ini ditetapkan untuk keputusan DAN rayuan ini dipanggil untuk keputusan pada hari ini dalam kehadiran PR Manecksha (Harjit Singh a/l Harbans Singh bersama beliau), peguam bagi pihak perayu dan V Amareson, peguam bagi pihak responden-responden 3 dan 4 dan juga menyebut bagi pihak Liow Si Khoon, peguam bagi pihak responden-responden 1 dan 2.
>
> ADALAH DIPERINTAHKAN bahawa rayuan perayu terhadap responden-responden 1 dan 2 adalah dengan ini dibenarkan;
>
> DAN SELANJUTNYA DIPERINTAHKAN bahawa responden-responden 1 dan 2 dikehendaki membayar kepada perayu kos rayuan ini yang akan ditaksirkan dan kos untuk semua prosiding di Mahkamah Sesyen;
>
> DAN SELANJUTNYA JUGA DIPERINTAHKAN bahawa rayuan terhadap responden-responden 3 dan 4 adalah dengan ini ditolak dengan tiada perintah terhadap kos;
>
> DAN SELANJUTNYA JUGA DIPERINTAHKAN bahawa bayaran sebanyak RM7,210 yang merupakan kos Mahkamah Sesyen seperti yang terdapat di dalam perintah bertarikh 24 April 1997 yang dibayar oleh insurans perayu kepada responden-responden 1 dan 2 di kembalikan kepada insurans perayu dengan segera;
>
> DAN SELANJUTNYA JUGA DIPERINTAHKAN bahawa bayaran sebanyak RM153,000 bersama-sama dengan semua faedah-faedah terkumpul yang telah didepositkan ke dalam Akaun Pelanggan di Simpanan Tetap Tetuan Liow & Co, peguam untuk Responden-responden 1 dan 2 sementara menunggu keputusan penuh rayuan ini dikembalikan kepada insurans perayu, iaitu The People's Insurance Co (M) Bhd dengan segera;
>
> DAN AKHIR SEKALI DIPERINTAHKAN bahawa kos RM250 yang telah didepositkan ke dalam mahkamah oleh perayu sebagai cagaran terhadap kos rayuan, dibayar kepada perayu sebagai sebahagian kos.

[9] Saya telah meneliti perintah ini dan mendapati ia adalah mencerminkan penghakiman bertulis yang telah diberikan oleh YA Hakim Mahkamah Tinggi.

[10] Perintah kedua yang difailkan oleh tetuan Haniff & Chew iaitu peguambela bagi Defendan-defendan Kedua dan Ketiga iaitu perayu-perayu di dalam Rayuan No 12–62 tahun 1997, antara lain, menyatakan seperti berikut:

> ... MAHKAMAH DENGAN INI MEMERINTAHKAN bahawa rayuan ini ditangguhkan untuk keputusan DAN rayuan ini yang dipanggil untuk keputusan pada hari ini didalam kehadiran V Amareson, kaunsel bagi pihak perayu-perayu dan juga menyebut bagi pihak Liow Si Khoon, kaunsel untuk responden-responden 1 & 2 dan juga dalam kehadiran PR Manecksha (Harjit Singh a/1 Harbans Singh bersama beliau), kaunsel untuk responden 3 MAKA ADALAH DENGAN INI DIPERINTAHKAN bahawa rayuan perayu-perayu terhadap responden-responden 1 dan 2 dengan ini dibenarkan.
>
> DAN ADALAH JUGA DIPERINTAHKAN bahawa rayuan perayu-perayu terhadap responden 3 dengan ini ditolak dengan tiada perintah terhadap kos;
>
> DAN ADALAH JUGA DIPERINTAHKAN bahawa perayu-perayu membayar kepada responden-responden 1 dan 2 kos rayuan ini dan kos di Mahkamah Sesyen;
>
> DAN AKHIR SEKALI DIPERINTAHKAN bahawa cagaran sebanyak RM250 yang didepositkan ke dalam mahkamah oleh perayu-perayu di kembalikan.

[11] Perintah ini difailkan setelah YA Hakim Mahkamah Tinggi mengumumkan keputusan di dalam mahkamah bahawa di dalam Rayuan No 12-62 tahun 1997, rayuan oleh defendan-defendan kedua dan ketiga juga dibenarkan dengan kos. Walau bagaimanapun, di dalam penghakiman bertulis yang terdapat di dalam rekod rayuan tidak ada menyebut yang rayuan oleh defendan-defendan kedua dan ketiga dibenarkan. Malahan di dalam penghakiman bertulisnya YA Hakim menyatakan bahawa si mati tidak bersalah sepenuhnya di dalam kejadian melanggar tiang rumah kedai plaintif. YA Hakim seterusnya menyatakan sekiranya ada pun kesalahan, kesalahan itu dipertanggungkan sepenuhnya ke atas defendan-defendan kedua dan ketiga. Dengan itu, YA telah mengenepikan keputusan hakim mahkamah sesyen untuk mengenakan liabiliti ke atas si mati di mana wasinya adalah defendan pertama. Dengan itu pada pendapat saya, YA Hakim telah membebankan liabiliti 100% ke atas defendan-defendan kedua dan ketiga.

[12] Oleh kerana YA Hakim telah melepaskan si mati (defendan pertama) dari bebanan liabiliti, ini bermakna YA Hakim telah membenarkan rayuan defendan pertama dengan kos. Saya bersetuju dengan keputusan yang dibuat oleh YA Mahkamah Tinggi dan dengan itu menolak rayuan yang dibuat oleh plaintif-plaintif dengan kos.

[13] Berkenaan dengan rayuan oleh plaintif-plaintif ke atas defendan-defendan kedua dan ketiga, saya mendapati ada kekeliruan berlaku di antara keputusan yang dibuat oleh YA Hakim yang diumumkan di mahkamah dengan penghakiman bertulisnya. Sungguhpun YA Hakim mengumumkan defendan-defendan kedua dan ketiga tidak bersalah, tetapi di dalam penghakiman bertulisnya YA Hakim tidak menyatakan mengapa beliau mendapati defendan-defendan kedua dan ketiga tidak bersalah. Malahan sekiranya diteliti penghakiman bertulis YA Hakim, setelah

mendapati si mati tidak bersalah sepenuhnya, YA Hakim telah membebankan liabiliti 100% ke atas defendan-defendan kedua dan ketiga.

[14] Saya juga telah meneliti rekod rayuan dan hujah-hujah semuanya dan saya berpendapat di dalam kejadian tersebut defendan kedua patut dipersalahkan 100%. Saya mengambilkira bahawa defendan-defendan kedua dan ketiga di dalam pembelaannya menyatakan yang kemalangan itu tidak dapat dielakkan di atas alasan ada kereta memotong di hadapannya. Dia telah mengelak dan di dalam proses itu telah menggesel motosikal si mati. Ini adalah keterangan defendan kedua (DW1) dan pemboncengnya (DW2). Tidak ada keterangan yang lain yang menyokong keterangan ini. Di dalam perkara ini, saya bersetuju dengan keputusan hakim mahkamah sesyen yang memutuskan defendan-defendan kedua dan ketiga patut dipersalahkan. Dengan itu, saya menetapkan defendan kedua dan pemilik motosikal yang ditunggangnya iaitu defendan ketiga patut dipertanggungkan liabiliti 100%.

[15] Dengan itu, saya membenarkan rayuan plaintif-plaintif ke atas defendan-defendan kedua dan ketiga dengan kos di sini dan di Mahkamah Tinggi. Deposit hendaklah dibayar kepada defendan pertama sebagai sebahagian daripada kos yang akan ditaksirkan.

[16] YA Datin Paduka Zaleha Zahari HMR dan YA Datuk Heliliah Mohd Yusof HMR telah membaca penghakiman ini di dalam draf dan telah menyatakan persetujuan mereka.

Rayuan defendan pertama ditolak. Rayuan defendan kedua dan ketiga dibenarkan.

Reported by Brendan Navin Siva